Jak ze spisů zřejmo, nastoupil Josef Novák dne 15. března 1915 činnou službu vojenskou. V době té byl již manžel stěžovatelčin též ve službě vojenské a brala stěžovatelka z důvodu jeho povolání až do jeho návratu vyživovací příspěvek 2·40 K denně.

Poněvadž jest po zákonu vyloučeno, aby brala osoba k nároku oprávněná vyživovací příspěvek v plné výši za několik povolaných, mohl stěžovatelce vzniknouti nárok na přiznání příspěvku za syna Josefa teprve po návratu manželově a po zastavení příspěvku za něho poukázaného. Nutno tedy při posuzování závislosti a ohrožení výživy stěžovatelčiny jako podmínek pro přiznání nároku za syna Josefa vzíti v úvahu poměry, jaké byly v době, kdy odpadnutím příspěvku za manžela vzešel její nový nárok z důvodu povolání synova.

Jak ze spisů zřejmo, bylo konaným šetřením, zakládajícím se na údaji strany, zjištěno, že manžel stěžovatelčin vydělával denně 10 K a odevzdával manželce své ze svého výdělku ku krytí výdajů domácnosti týdně asi 30 až 40 K.

Na základě tohoto skutkového zjištění došel žalovaný úřad k úsudku, že výživa stěžovatelčina byla kryta z výdělku manželova a nebyla tudíž v době pro její nárok rozhodné závisla na podpoře synově.

Ježto otázka závislosti osoby nárok činící na výdělku nebo práci povolaného jest otázkou skutkovou a nikoliv otázkou právní, a zodpovědění její jest částí skutkového zjištění, o které se naříkané rozhodnutí opírá, není nejvyšší správní soud, hledě k § 6, odst. 1 zák. o správním soudě povolán, přezkoumati zodpovědění této otázky ve směru věcném a může toliko zkoumati, zda řízení netrpí některou z podstatných vad v § 6, odst. 2 cit. zákona vytčených.

Stížnost vytýká v tomto směru jedině neúplnost řízení. Tuto výtku neshledal však nejvyšší správní soud důvodnou, neboť stížnost sama doznává, že byly vyšetřujícím orgánem zjištěny všechny okolnosti pro posouzení závislosti závažné. Když byla provedeným šetřením, zakládajícím se na udání strany, výše výdělku manželova, v době pro posouzení nároku rozhodné, jakož i ostatní směrodatné okolnosti způsobem procesně bezvadným zjištěny, mohl žalovaný úřad na základě tohoto zjištění dojíti k úsudku, že výživa stěžovatelčina jest dostatečně kryta výdělkem manželovým a není proto závisla na práci nebo výdělku synově.

Ježto pak nejvyšší správní soud sám také jinak žádných podstatných vad řízení neshledal, slušelo stížnost jako neodůvodněnou zamítnouti.

Č. 177.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Čechy): * Řád o dávce z přírůstku hodnoty nedává straně nároku na prodloužení lhůty určené k podání námitek dle § 18, odst. 2, i nestaví proto běh lhůty té žádost za její prodloužení.

(Nález ze dne 12. září 1919 č. 4302.)

Věc: František Kaulfersch ve Frýdlandě proti Zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Po vykonaném šetření za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí, které stěžovatel smlouvou ze dne 2. května 1917 za 120.000 K prodal, oznámil zemský inspektorát pro zemské dávky v Praze stěžovateli výměrem ze dne 12. prosince 1917, že setrvává na nabývací hodnotě 80.000 K ke dni 1. ledna 1903, že béře za zcizovací hodnotu nemovitostí bez příslušenství 100.000 K a byla stěžovateli s poukazem na § 18 řádu dávkového stanovena lhůta 14denní k vyjádření. Výměr ten byl stěžovateli doručen do rukou jeho právního zástupce dne 21. prosince 1917.

Stěžovatel podal svým právním zástupcem dne 7. ledna 1918 žádost o další 14denní, do dne 20. ledna 1918 jdoucí lhůtu k vyjádření, o kteréž žádosti nebylo vydáno žádné vyřízení. Dne 16. ledna 1918 podal pak stěžovatel své vyjádření ve smyslu § 18, odst. 3 řádu dávk. Platebním rozkazem ze dne 5. února 1918 vyměřil zemský inspektorát pro zemské dávky v Praze stěžovateli dávku z přírůstku hodnoty 472 K, nehledě při tom k vyjádření stěžovatelovu. Stížnost na tento platební rozkaz podanou zamítl zemský správní výbor v Praze z důvodu, že je nepřípustna námitka stížnosti, že předpokládaná nabývací hodnota neodpovídá obecné hodnotě nemovitosti dne 1. ledna 1903, poněvadž stěžovatel nepodal ve stanovené mu 14denní lhůtě námitek, pročež úřad vyměřovací byl oprávněn dávku vyměřiti na základě úředně předpokládané hodnoty a vyslovil, že žádost stěžovatelova o prodloužení lhůty dne 7. ledna 1918 úřadu vyměřovacího došlá, jakož i vyjádření samo byly opožděny.

Stížnost vytýká nezákonnost tohoto rozhodnutí, uvádí, že žádost o další lhůtu odevzdána byla poště ještě ve stanovené 14denní lhůtě dne 4. ledna 1918 a dovozuje, že vzhledem k ustanovení § 20, odst. 2 řádu dávkového dny běhu poštovného nemají být včítány do lhůty.

Nejvyšší správní soud uvážil o stížnosti toto:

Čís. patent ze dne 29. prosince 1915 č. 83 z. z. čes. o dávce z přírůstku hodnoty neustanovuje ničeho o prodloužení lhůty k podání námitek proti hodnotě úřadem vyměřovacím předpokládané dle § 18, odst. 2 na prospěch strany, neposkytuje tudíž straně nároku na prodloužení lhůty té. Nestaví proto podání žádosti o prodloužení lhůty k podání námitek určené běh lhůty původně stanovené.

Podáním žádosti o prodloužení lhůty zmíněné není proto strana chráněna proti následkům, jež řád dávkový stanoví pro případ zmeškání lhůty oné. I když tedy strana podá žádost o prodloužení lhůty k námitkám jí dané před uplynutím lhůty té, činí tak na vlastní nebezpečí, že ji stihnou zákonné následky zmeškání, jestliže úřad vyměřovací k žádosti o další lhůtu nebude vůbec hleděti.

Otázka včasnosti podání žádosti o prodloužení lhůty jest proto v daném případě zcela nerozhodna, rozhodnou jest jedině nesporná okolnost, že stěžovatel ve lhůtě jemu dané nepodal námitek proti hodnotě úřadem vyměřovacím předpokládané.

Bylo proto stížnost zamítnouti, aniž bylo se zabývati vývody stížnosti, které se týkají jedině otázky, byla-li žádost o prodloužení lhůty k námitkám včas podána.